

Mijn veldje

Eén van de weinig oorspronkelijke gedragingen, die wij mensen nog hebben, is het ons toe-eigenen van en het afbakenen van een gebied. We doen dat niet, zoals de meeste dieren, met poep en pies, maar met palen, schuttingen, prikkeldraad en grensovergangen.

En waar dat niet mogelijk is, bijvoorbeeld op het strand, graven we een diepe kuil. Met andere woorden: "Dit is van mij! Tot hier en niet verder!"

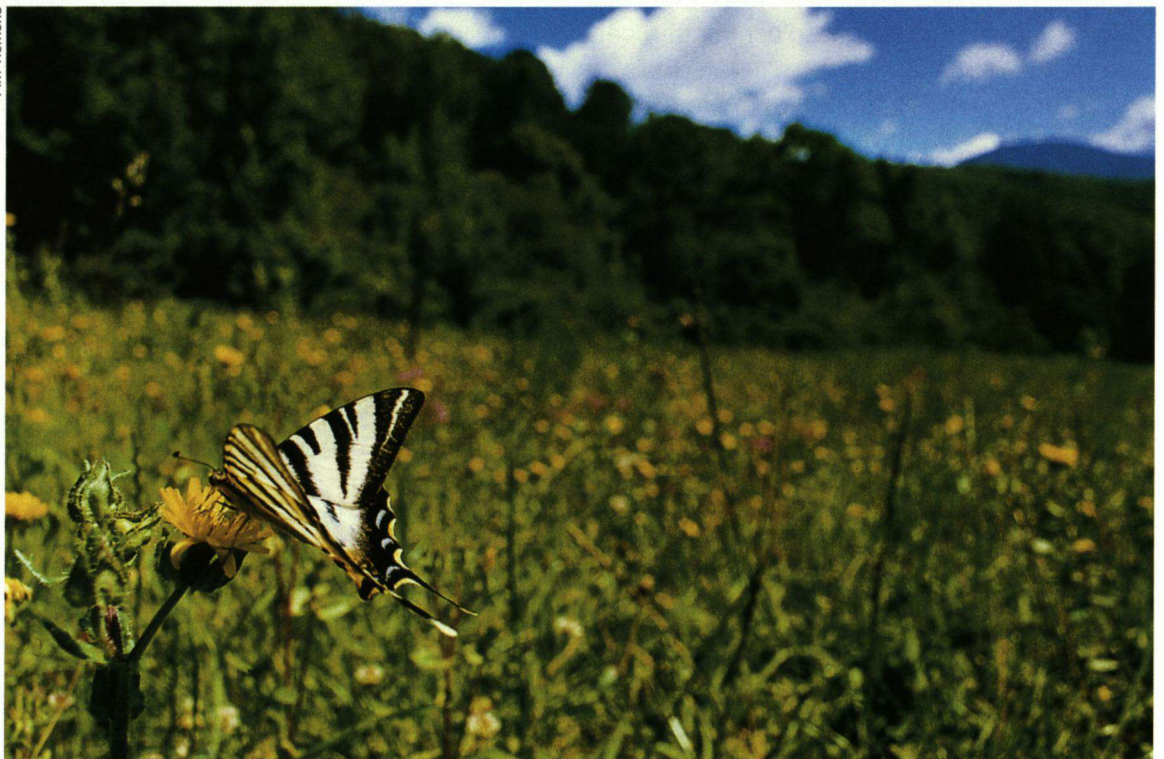
Ik betrap mijzelf er ook op dat ik gebieden, waar ik regelmatig wandel en interessante planten, vlinders of andere dieren kan zien, als 'mijn eigen gebied' ga beschouwen. Als kind deed ik dat al. Samen met andere vriendjes claimde ik een bepaald deel van het schoolplein of van de zandbak. Het grasveld was 'ons voetbalveld' en daar mochten de jongens en meisjes uit de andere straat eigenlijk niet komen. Dat we dat als kind al doen, geeft aan dat het bij het beestje hoort. En toch zijn we een sociaal dier. Maar in 'ons' volgebouwde en overbevolkte land wordt het op sommige plekken moeilijk om nog iets te delen en ben ik blij als ik op een wandeling niemand tegen kom.

Het is mij vooral vroeger vaker overkomen, dat ik dacht een uniek plekje te hebben gevonden met veel bloemen en verschillende soorten vlinders in het hoogseizoen en dan bleek bij een veelvuldiger bezoek, dat er altijd mensen waren bij wie dat ook bekend was. Dat is op zich niet zo erg, maar het unieke gevoel dat ik bij het bezoek aan zo'n gebied heb is dan verdwenen. Plekjes voor jezelf: 'mijn bos', 'mijn dijkje', 'mijn strandje', 'mijn veldje', ze zijn erg moeilijk te

vinden. Het wordt nog erger als zo'n paradijsje, dat ik als 'het mijne' beschouw, in de loop der tijd verandert. Zoals dat veldje dicht bij huis, waar ik elk voorjaar en zomer diverse soorten vlinders kon waarnemen, met dat gesloten hek dat verhinderde dat iemand anders er kon komen. Het prikkeldraad waar ik geregeld mijn broek aan open haalde, de paardenvijgen waar ik altijd in stapte, al die dingen waren plotseling verdwenen. Het vage pad, dat door de paarden was 'aangelegd', was breder gemaakt en zelfs geasfalteerd. Bankjes met prullenbakken staan er nu en elke dag worden er massa's honden uitgelaten en moet ik uitkijken niet in iets te gaan staan wat niet in 'mijn veldje' thuishoort! Het is niet meer het veldje dat 'van mij was' en ik zie ook steeds minder soorten vlinders dartelen tussen de schaarser wordende bloemen.

Toch vind ik die veldjes-van-mij overal opnieuw. Meestal op vakanties in gebieden, die nog, voor zolang het duurt, onaangeroerd blijven. In de Provence moest ik er tien minuten voor lopen; in de Pyreneeën lag het vlak naast de camping; in de Franse Alpen zat ik er middenin en in Engeland bleek de oever van de beek de ideale plek te zijn. In Nederland zijn ze, zoals gezegd, uiterst kwetsbaar en moeilijk te vinden. Wilde bloemen zijn zeldzaam en vlindersoorten zijn op een hand te tellen. En als ik denk er weer eens een ontdekt te hebben dan blijkt iemand mij alweer voor te zijn geweest en heeft het met een slagboom afgesloten. Ernaast staat een paal met een bordje 'Verboden voor onbevoegden. Natuurgebied'.

Pim Tiemens

Een van 'mijn' veldjes.